

РЕШЕНИЕ

№ 40769

гр. София, 21.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 30.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **9335** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на В. Г. /V. G./, [дата на раждане], гражданин на Република Т., чрез адв. Н. Г., със съдебен адрес и адрес за призоваване: [населено място], 1680, [улица], вх. Д, ет. 9, офис 17/18, срещу Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 5364р-16612/10.07.2026г., издаден от Н. И.– за директора на Дирекция „Миграция“ към Министерство на вътрешните работи, по подадено заявление с рег. № Г-196/29.01.2026 г.
В жалбата са изложени съображения за неправилност, незаконосъобразност, необоснованост на административния акт, както и за постановяването му при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Посочва се, че същият противоречи на материалния закон, на целта на разпоредбата на чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, както и на основните принципи на административния процес, включително принципите на обективност, служебно начало и съразмерност. Излага аргументи, че чужденецът има адрес на територията на страната, като не е длъжен да пребивава постоянно на него. Сочи се, че изискването за адрес е свързано единствено с място, на което има намерение да пребивава, но не и постоянно да е там, което било и фактически невъзможно докато не получи разрешение. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира присъждане на разноските по делото.
В съдебно заседание, жалбоподателя, редовно призован, не се явява, не се представлява. По делото е представена подробна писмена защита, поддържаща аргументите, изложени в жалбата.
Ответникът - директор на Дирекция „Миграция“ към Министерство на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира

присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, трето отделение 73-и състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят В. Г. /V. G./, [дата на раждане] , гражданка на Република Т., е подала на 29.01.2026г. Заявление рег.№ Г-196 за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България във връзка с основанието на чл. 25, ал. 1, т. 9 от Закона за чужденците в Република България. Заявлението е подадено по образец съгласно приложение № 4 във връзка с чл. 34, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ) и при спазване изискванията на чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ- не по- късно от два месеца преди изтичане на разрешенния срок по издадена виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ. Видно от представената административна преписка, към датата на подаване на заявление рег. № Г-196/29.01.2026г. чуждата гражданка е с издадена виза тип „Д“ със срок на валидност за периода от 23.01.2026 г. до 22.07.2026 г. Към заявлението са представени копие на национален паспорт, копие на виза „Д“, удостоверение, издадено от МП, Дирекция „Българско гражданство“, че В. Г. /В. О. М./, [дата на раждане] в [населено място], Република България, не е български гражданин, удостоверение изх.№ 94-00-211/19.11.2025г. на Кметство [населено място], общ. О., че В. Г. /В. О. М./, [дата на раждане] в [населено място] е записана в регистър на населението на [населено място], общ.О. от 1973 г. в том I, стр.85 под № 5 и е изселена в Т. през 1976 г., копие на акт за раждане, копие граждански регистър, препис семеен регистър, декларация за адресна регистрация от наемодателя, че предоставя имота си на В. Г., договор за наем.

По повод на подаденото искане, е извършена проверка на 10.06.2026г. от служители на дирекция „Миграция“ - МВР, на адреса, на който Г. В. е посочила в заявление рег. № Г- 196/29.01.2026г., че пребивава, а именно [населено място], общ. Столична, обл. С.,[жк], бл. № 4, вх.Б, ет.7, ап.27 и който фигурира в представената от собственика нотариално заверена декларация. Във връзка с извършената проверка е изготвена докладна записка с рег. № 5364р- 14115/15.06.2026г., видно от която, в жилището на адреса обект на проверката е установена българска гражданка, която заявява, че обитава жилището под наем от м. септември 2025г., заедно с детето си и неговият баща, чиито имена са отразени в горесцитираната докладна записка. В процеса на разговора лицето категорично заявява, че в жилището няма други обитатели, освен семейството ѝ и не познава турската гражданка, като уточнява, че декларатора, представил адреса за пребиваване на Г. В. е именно нейният наемодател, а именно П. Й..

Впоследствие, след извършени справки в И. „Граничен контрол“ са установени данни за входящо преминаване през ГКПП на Република България от В. Г. на 29.01.2026г. и на същата дата, непосредствено след подаване на заявлението за разрешаване на постоянно пребиваване е напуснала страната. Повторно турската гражданка е влязла на територията на страната на 25.04.2026г. и след тази дата не са отразени други премивания през ГКПП на Република България от лицето.

С Отказ рег. № 5864р-166612/10.07.2026г. на директора на Дирекция „Миграция“, е отказано исканото разрешение за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на чужденеца. Отказът е връчен на 16.07.2026г. лично на лицето срещу подпис и изявление, че е запозната, на език, който владее.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган – директорът на дирекция „Миграция” – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ и приетата по делото заповед за заместване №5364з-4741/25.06.2026 г.

В случая е безспорно, че чужденецът не е от български произход, роден е на територията на страната, но е загубил българско гражданство, поради което принципно има право да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, като към подаденото заявление, са приложими необходимите документи.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, е безспорно, че В. Г. е посочила в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място], общ. Столична, обл. С., [жк], бл. № 4, вх.Б, ет.7, ап.27, като е представила и нотариално заверена декларация от собственика на имота – П. Д. Й., че ѝ го предоставя за ползване.

Видно от докладна записка рег. № 5364р - 14115/15.06.2026г. при извършената проверка на горепосочения адрес е установено, че чужденецът не пребивава там, адресът е реален, но на същия под наем живее семейство с малко дете. Сведенията са дадени от наемател З. М. П., която изрично е посочва, че жилището няма други обитатели, освен семейството ѝ и не познава турската гражданка, като уточнява, че деклараторът представил адреса за пребиваване на Г. В. е именно нейният наемодател, а именно П. Й..

Съгласно чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ към заявлението до дирекция "Миграция" се прилагат доказателства за осигурено жилище. В случая декларацията не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но според настоящия състав, по този начин са декларирани неверни данни. Действително, няма изискване чужденецът постоянно да пребивава на декларирания адрес, но при извършената проверка безспорно е установено, че чужденецът не живее на посочения адрес. При това положение, безспорно са налице неверни данни, тъй като не е установено намерението да се ползва декларирания адрес.

Освен това, видно от представената по административната преписка справка за пътуванията на чужденеца за периода 01.01.2026 г. – 20.05.2026г. лицето има само едно влизане на територията на Република България, на 29.01.2026г., когато е подадено заявлението за постоянно пребиваване, като след тази дата е регистрирано преминаване на границата на 25.04.2026г., преди датата на извършената проверка, но лицето не е пребивавало на декларирания адрес за пребиваване.

Видно е, че декларирания адрес, само формално доказва присъствието на чужденеца на територията на страната, като очевидно същият е фиктивен и безспорно представлява неверни данни по смисъла на чл.10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

При това положение се налага извода, че В. Г. е декларирала неверни данни, поради което по отношение на нея са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. ч. 10, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България. В този смисъл, в Решение № 7652/20.06.2024г. по адм. д. № 4415/2024г. по описа на ВАС – Трето отделение се сочи, че в случая е установено само формалното изпълнение на посоченото изискване, тъй като заявителят не само, че не е пребивавал в жилището, но не е пребивавал и на

територията на Република България. Изложеното обосновава извод, че чужденецът не пребивава и не е имал намерение да пребивава на посочения със заявлението адрес в страната.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София град, приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, на ответника се дължи присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът съобрази, че по делото е проведено само едно съдебно заседание, като не се касае за производство, отличаващо се с фактическа или правна сложност, поради което следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 100 евро.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Трето отделение, 73 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Г. /V. G./, [дата на раждане] , гражданин на Република Т., срещу Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 5364р-16612/10.07.2026г., издаден от Н. И.– за директора на Дирекция „Миграция“ към Министерство на вътрешните работи, по подадено заявление с рег. № Г-196/29.01.2026 г.

ОСЪЖДА В. Г. /V. G./, [дата на раждане] , гражданка на Република Т., да заплати на Дирекция „Миграция“– МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ евро.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването.